

Мария Корејката.

Разказът отъ А. Максимова.

Преводъ

отъ

СТЕФАНЪА Н. МИРСКИИ.

(Продължение).

III.

Съ жедостъ глътъ огъня кпна отъ натрупаната слама и навърленитъ на нея нѣща; съ зловѣщъ шумъ лиже той сухыйтъ одъръ, и дългитъ пламени язици се приближаватъ къмъ безпомощната, подумъваща жена на Цунгва, нетърпимый жаръ и преводжа въ свѣстъ; съ глухо стѣнание изгледа тя ужасната картина, и като побѣска въ мачи да скъса вѣзката, съ което е обвързана. Гледа окръвенитъ, безжivotный трутъ на Мъжа си, гледа свързаната си дщера, която се тръгане по земета, а това ѝ докарва могъществено дѣйствиетъ на електрическый ударъ, обладава ѝ нечовѣческа, свѣрхестествена сила. . . Бърже прехвърля ти въ своята невѣднѣжъ събвѣтна глава десетки планове за спасение, ако не себе си и мѣжа си, то поне младата своя рожба. . .

И ето хрумна ѝ изведнажъ нова идея: съ рѣшително енергично движение призмъка се тя къмъ самий пламъкъ, и силно тури въ него краката си, като се стараше да прегори вѣзката, което ти стѣгнаше. Жедно лиже огъня старческитъ слаби крака; мръсавата на глѣбостно вѣже се смѣсва съ тѣквата мръсавина на опаненото месо. Съ неискано мъжество изтегля старцата странно то нештание, подкрана отъ надѣжката за спасението на дщери си. . . Ето краката ѝ скъ вече свободни: гървата половина отъ нешта се изтегли; старцата се джѣкта събѣдна на одѣра и се стараше да тури въ пламъка възраститъ си отзадъ раце. . . Скоро огъня обхваща нейной контуръ и шумна; на нея гори всичко, но съхитерешно горятъ и врскайтъ на рацѣтъ ѝ; ти осѣща, какъ се пука вѣжето малко по малко, и съ сточеско равнуднесте изтегля ти несноснитъ мѣли. . . Още една невзаканна тѣзка, безкрайна минута, и старцата се освободи. . . Странно исполнена, обезобразена, хвърля се тя на земета и пълзешкомъ отива при дщери си, въто вече се задънашаве въ дима.

Огънъ бърже пронизва одѣра, джѣ стѣнитъ и обема вече сламената стрѣха на фаната: още една минута, и нѣма вече спасение за никого. . .

Старцата съ страшни усилия се стараше да развѣже на Марииа рацѣтъ и краката; намчлена отъ неискананитъ тѣзката, почти обвѣзлена, бързаша да даде свобода на своята любина, обожавана рожба; бързаша да избави дщери си отъ угнета, близка съкръжъ. . . Огъня расте между това съ хуасачоа брѣна; дубхитъ на Марииа вѣсехъ вече да тѣлятъ; блѣто, нѣжното тѣло осѣсти първитъ, страпнитъ попалания. . .

Като мѣлваша работи майката около дщери си; рацѣтъ на дванцата вече скъ свободни и ти помагаша на майка си да се развѣ-

жашъ и краката ѝ. Работата отива нѣкакъ бавно; не могатъ да намѣрятъ вѣзката, не могатъ отъ краката синитъ врѣзки. . .

— Дигеро, не можъ повече, глухо проговори старцата, като падна безпомощно на земета. . . Исплъза на възъ отъ фаната. . . Обадѣ на глѣвковина убийцитъ на баща ти и на майка ти. . . Бързаш, рожбине, скоро, скоро. . . Продавай!! Сило дѣлваша Марииа у несвѣстъ падналата си майка, прекърена безжivotный трутъ на баща си и бързаше исплъзати отъ находящата въ се силни пламъчи фанаша на двора, а отъ двора на гѣтъ; исполнена, измчлена, заслони се тя въ близкый шумъкъ, като се боеше да не падне пакъ въ рацѣтъ на зловѣдитъ. Съ мѣжи си развѣрваша ти краката, и съ страхъ и сръдчени болки изглеждаше горичката фанаша, тѣсно се оселуванаша на нѣшнй звукъ, като се стараше, дано чухе охлането или вичането на своята многострадална майчка. . .

Сухата фанаша паднеше като свѣтъ. Огъня вѣе да минува на самий плетъ на фаната; доманитѣ птици съ безпомощно шумъ и кръвѣтъ летѣхъ по двора, въртѣхъ се по сръдъ хуачный пламъкъ и вичавахъ въ хаоса на разрушенето; само една частъ отъ тѣхъ намѣрихъ случайно спасение първитъ оградата на фаната. По сръдъ тоя шумъ Марииа чуваше по нѣколко охланита на майка си, съ отчаяни ридания падане ти тогава на земета и молеше се Богу, да приеме по скоро душата на страдалницата. . .

Пламъка растеше все повече и повече; пригорѣлитъ грѣди вече не държахъ изапанитъ покривъ на фаната, на която горичката съ шумъ се събори на земета; хляди некри се вивахъ къмъ небето и пагасача нѣкъдъ далеко въ пространството. Марииа диво вавика и въ силнитъ плачъ изгуби съзнанието си.

* * *

Кадъ сръднощъ фаната бѣше станала до сунѣ прахъ и пепелъ, Марииа откъдъ вече бѣше дошла въ себе си, по страхуване се да вѣзше отъ своя подлосно; минути се минувахъ слѣдъ минути, и тя като безумна, все слѣдне въ шумъкъ, безъ да осѣща никакъ изгореното си тѣло; склѣнтъ, като безпрестанно се тѣлахъ отъ непопазитѣ ѝ очи нито часове наредъ, вече бѣхъ прѣсвѣляла; плачовитъ бѣхъ вече испоканна младитъ и гърди, но ти не преставаше да опашка милитѣ си родилети, да ти опашка безъ слѣдъ; риданитѣ ѝ се обѣриахъ на отчаяни стѣнания. . .

Още бѣше много тѣсно, когато Марииа се рѣши най естие да остави подлосна си и да отиде въ военный станъ, за да обадѣ на военачалника за престѣлненето; бързаше и рѣшително стана тя на краката си, но въ слѣдната минута съ голѣмо изохванение пакъ падна на суровата земе: едвамъ сега осѣсти тя, че краката ѝ скъ странно попадени. . . На нея не се вѣждахъ никакви дѣри отъ обѣлъто; всичко е изгорѣло въ времето, когато се е мчжилъ тя да вѣзше възвъ отъ запанелната фанаша; нейното голо тѣло бѣше покрито съ рани отъ изгорѣно; нейнитъ нарѣдъ дълги коси бѣхъ обгорѣли и безобразно вѣсехъ разорвени. . .

Марииа още веднажъ се опита да се исправи на краката си, подкрана се, но ту-

такша пакъ падна. . . странна мысль обѣе всичкото ѝ существо. . . Не де ли ѝ стигне толъко силата, да отиде до военный станъ и да обадѣ за престѣлненето, за да не останѣтъ безнаказани убийцитъ на родилетѣ ѝ? . . . Не; ти трѣбаша да исплѣни последнето завѣщание на своята майка-страдалница, турѣа безъ друго да покаже безчеловѣчитъ убийца. . . Съ неестественни усилия стана Марииа на колтѣна и вѣе да пѣлзи по неправнй, грѣдавъ пътъ; отсритъ камъни късахъ нейнитъ попадени раце и крака, но тя не осѣнаше болки и продължаваше да пѣлзи. Нѣколко пѣти я оставаше силата ѝ, и тя, вичеочнала, глѣваша на студента земе; нѣколко пѣти и се струваше, че тя не щѣ исплѣни последното желание на майка си, но всѣкий пѣтъ прѣмане свѣрхестественни усилия и премина пѣлзешкомъ още нѣколко тѣзки, страдалнически крачки. . .

Бѣше вече вѣждо да се завораша, когато Марииа допѣлзаша до военный станъ, крайно омамолещена и измчлена; наоколо не се вѣждаше никаква жива дуна; всичко спеше съ дълбокъ, сурѣшнѣтъ сънтъ; направо трѣсеше тя съ очитъ си поне една свѣтла точка, къмъ която да върши съ сподуха по страдалнически си пакъ. Съ отчаяние подпѣлзаша до гѣрвата порта, която принадлежеше на квартирата на военачалника, похлони на нея съ отсабналата си рака и заложа тѣжко, страдалнически въ вичеочането допѣр на вратата горѣщето си лице и вѣе да се прислушва; нито звукъ, нито дума, нито глѣчаша въ отговоръ; всѣчки смѣтъ съ дълбокъ сънтъ, никой не чуха свѣтло охлане на страдалницата. Съ невѣротни усилия се подкрана Марииа на краката си, хваната мащалоето на вратата и вѣе да цѣла съ очаняна, диво рѣшимостъ. . . Ето чу се гласъ отъ къщи, и Марииа, като снопъ, падна до прага, на вратата.

— Кой е той? чу се единъ те доволнитъ, силнѣвъ тѣжкѣтъ гласъ.

— Отворете, пропаша Марииа, и изгуби свѣстѣта си. Вратата се отвори и се показа на нея една млада жена боса и изгърната въ голѣвъ влѣнѣтъ шалъ. Като видѣ голатата и попадената Марииа, жената диво извѣснѣа и като мѣлваша прилежаша на вкѣтр ѣ къщи, като че слѣдъ нея се носеше нѣкакъо странно привидѣние.

Полдир една минута всѣкитѣ домашни бѣха вече на крака; военачалникъ, глѣвковитъ Бѣлскы, жена му, слугитъ нѣтъ съ събожьноване обохлѣжко ачлѣстата дѣвцѣ, и я вѣсехъ въ къщи. Мило сръдечната Ана Ивановна, жената на глѣвковина, снѣ си шлѣло отъ гѣрва, и покри Марииа; слѣдъ нѣколко минути пристигна доктора, за привикването на которого бѣше проводѣтъ добродушнй Бѣлскый нарочно чловѣкъ. Вичаидеомъ и сериозно разгледѣ доктора страдалницата и съкрьбно си поклати главата.

— Коя е тѣя дѣвоицѣ? попита той.

— Тя е Марииа Корејката, дщерицѣта на Цунгвъ; азъ я намѣрихъ при нанитѣ вратѣ, отговори Ана Ивановна, като си отриваше склѣнтъ, които неволно текахъ отъ очитъ ѝ. Тя не можеше да гледа безъ сръдчена болка ачлѣстата, поргогѣзла дѣвцѣна, която неоткъдъ е вѣждала тъй вѣсела и хубавичка.

— Тя е безчѣлвѣка, промуча доктора, като прегледа Марииа добрѣ; повече отъ